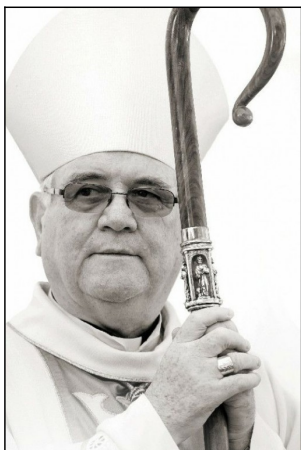

Príhovor pána biskup pre kňazov na Zelený štvrtok

Milovaní spolubratia v diecéznom presbyteráte.

Keďže v tomto roku pre mimoriadnu situáciu spôsobenú koronavírusom COVID-19 sa nemôžeme stretnúť pri svätej omši požehnaní olejov a obnovenia svojich kňazských sľubov v našej katedrále, predsa by som sa rád s vami podielil o pár myšlienok, ktoré by nás mohli povzbudiť.

Svätý pápež Ján Pavol II. v jednom z Listov kňazom na Zelený štvrtok napísal, že kňaz je Kristov dar spoločenstvu. Je to dar, ktorý pochádza od samého Krista, z plnosti jeho kňazstva. Pretože kňazstvo je nám dané, aby sme nepretržite slúžili iným, ako to konal Kristus Pán, nemôžeme sa ho zriecť pre ťažkosti, s ktorými sa stretávame, a pre obety, ktoré sa od nás požadujú. Podobne ako apoštoli, opustili sme všetko, aby sme nasledovali Krista; preto musíme vytrvať pri ňom, prijímajúc aj kríž. Počas týchto dní som aj ja pochopil, že slúžiť iným znamená predovšetkým „zostať s ním“ (porov. Mk 3, 14).

Apoštoli chceli žiť pre Krista a on ich nechal padnúť, aby sa naučili žiť aj z neho, aby sa zo služobníkov stávali priatelia. Služobník dáva skutky, priateľ dáva seba. Aby sme nielen poslúchali a zachovávali Pánove príkazy, ale ako jeho priatelia rozumeli Pánovmu srdcu a konali v jednote s ním. Máme viac času, možno sme aj ustráchaní, osamotení, nenaplnení, ale máme Pánovu prítomnosť vo svätostánkoch. Navštevujme ho a zotrvajme pri ňom. Neutečme hneď k činnosti. Zostaňme s ním, pod krížom. Pozerajme na Jána a na Pannu Máriu a malú skupinku okolo nich. Vydržme pred svätostánkom.

Boží ľud oprávnene očakáva od nás, svojich pastierov, aj príklad viery a svedectvo svätosti – predovšetkým slávením svätých tajomstiev, kde kňaz nachádza pôvod svojho posvätenia. V týchto dňoch máme pozvanie oživiť a prehĺbiť vieru adoráciou pred Pánom. Otvárajme dvere kostolov, zohýbajme naše kolená, aby Pán zapáľoval naše skrehnuté srdcia ohňom svojej lásky.

Podakujeme sa aj Panne Márii za nevýslovný dar kňazstva, skrze ktorý môžeme v Cirkvi slúžiť každému človeku, mužovi i žene. Nech vďačnosť prebudí aj našu vernosť a horlivosť. Kristova Matka pozná všetky naše strachy a obavy. Predchádza celý Boží ľud, ktorý kráča tou istou cestou, keď nasleduje Krista v Duchu Svätom. Budme si istí, že predchádza aj nás na ceste viery pre svoje dokonalé zjednotenie sa so Synom až ku krížu. Aj ona naplno pochopila význam slov svojho Syna v okamihu agónie na kríži: „Žena, hľa, tvoj syn... Hľa, tvoja matka“ (Jn 19, 26-27). Vzťahovali sa na ňu a na učeníka, na jedného z tých, ktorým Kristus vo večeradle povedal: „Vy ste moji priatelia“ (Jn 15, 14). Vzťahujú sa aj na nás, ktorí skrze tajomstvo Poslednej večere máme účasť na tomto „priateľstve“. Vziať Máriu k sebe nie je nič vonkajšie, ale značí uviesť ju do dynamiky celej svojej existencie a do všetkého, čo predstavuje horizont samotného apoštolátu. Zdá sa mi preto pochopiteľné, že osobitný vzťah materstva medzi Máriou a kňazmi je primárnym zdrojom a základným motívom náklonnosti, ktorú prechováva ku každému z nás a posilňuje nás každodenne si pripomínať pozvanie k prežívaniu plodnosti duchovného otcovstva.

Prosme i za všetkých, ktorých nám Pán zveril. Modlime sa za naše duchovné rodiny, za osoby zverené do našej služby. Modlime sa za tých, ktorí zvláštnym spôsobom čakajú naše modlitby a potrebujú ich. Nech naša vernosť adoračnej modlitbe spôsobí, že sa Kristus stane stále viac životom našich duší, aby Zelený štvrtok bol pre nás obnovením povolania spolupracovať s milosťou sviatosti kňazstva. Na našej kňazskej ceste pevne sa držíme Krista, ktorý na nás denne čaká v tichu našich svätostánkov.

Bratia moji, chcem vás ešte povzbudiť, aby sme sa s veriacimi pridali k iniciatíve biskupov Čiech a Moravy:

„Milí veriaci, bratia a sestry, až na výnimky nebude pre vás možné zúčastniť sa na slávení Veľkonočnej vigílie. Preto navrhujeme, aby ste v dobe, keď sa Veľkonočná vigília slávi, teda na Bielu sobotu po zotmení, zapálili za oknami svojich domovov sviečku, prípadne vystavili obraz nášho Pána Ježiša Krista, ktorý v tejto slávnej noci skutočne vstal z mŕtvych. Je to stará veľkonočná tradícia, ktorú by sme priviedli k životu a vydali tak svedectvo, že Ježiš je Svetlom nášho života, ktorý nepozná západ, ako o tom počas veľkonočnej noci s radosťou a rozochvením spievame. Ďakujeme vám, že sa k tejto výzve pripojíte.“ (Veriacich, samozrejme, vyzývame k náležitej obozretnosti: pri zažatej svieci sa treba pomodliť, ale nenechať ju bez dozoru na mieste, kde by mohla spôsobiť požiar!)

A ešte jeden návrh: po skončení Veľkonočnej vigílie počas zvonenia zvonov môžete udeliť svojej farnosti eucharistické požehnanie v bráne kostola. Kristus vstal z mŕtvych, aleluja a stále žije s nami a žehná nám.

Milí spolubratia, ďakujem vám za vaše bratstvo v našom diecéznom presbyteráte, za preukazovanie si vzájomnej pomoci a služieb, za vašu obetavú službu a vzájomnú lásku a za modlitby aj za mňa.

Sprevádzam vás svojim požehnaním a žičím radostné aleluja!

Váš otec a brat

+ Tomáš